

השגחה פרטית

עולם של אמונה. חיים של בטחון

סיפורי
השגחה פרטית
מופלאים
המתרחשים
בימינו
ודברי התעוררות
מתוך
'קו השגחה פרטית'

פרשת כי תצא - ט' אלול תשפ"ו × עלון 205

בהשגחה

השגחה עליונה

סיפורי אמונה ובטחון מצדיקי הדורות זי"ע

היהודי שהתפרנס בכוח הבטחון

רבי חיים ויטאל הקדוש נשא בבית מדרשו דברים יוקדים במעלת האמונה והבטחון בד'. בתוך דבריו אמר כי מי שבטוח בד' לבדו, שוב אינו זקוק להשתדלות למען פרנסתו. ובקהל ישב עזרא, ואימץ את הדברים אל ליבו באמונה פשוטה ותמימה.

לקוחות החלו נכנסים ובאים, והשתוממו למראה עיניהם, ולשמע ההצהרה שהשמיע עזרא: "חדלתי מלעסוק בהשתדלות לצורך הפרנסה. מהיום והלאה החנות לא תהיה פעילה. בוטח אני בד' אלוהי בלבד!!!"

הגויים שבאו לחנות כהרגלם, לעגו לו לעזרא ולמנהגו החדש, ואף הפטירו לעומתו דברי זלזול. אולם עזרא נותר איתן וזקק באמונתו וביטחונו, והמשיך בלימודו ובאמירת תהילים בכוחו.

חלפו ימים אחדים, והנה נכנס גוי לחנות, ובידו רצועת פרווה כבדה מגולגלת שקנאה בסכום מועט ורצה למוכרה לעזרא. מה רבה הייתה הפתעתו כשהשיב לו עזרא מכרו משכבר הימים והשנים, שהפסיק לסחור.

גער בו הגוי, הניח את הפרווה ואמר: "לא מעניין אותי! קשה עליי המשא של הפרווה הכבדה. אני משאיר אותה כאן, ולכשיזדמן לך תשלם לי את תמורתה".

יצא הגוי מהחנות, ועזרא פנה להניח את הפרווה על מדף גבוה. אלא שלפתע נקרעה הפרווה המגולגלת, ומבין הקרעים החלו נופלים זה אחר זה דינרי זהב רבים. בנהוגו על פי ההלכה המתייחסת לאבדת גוי, צרר עזרא את האוצר הגדול, ויהי לו לפרנסה ולכלכלה ימים רבים, בזכות ביטחונו הגדול בד'.

שכנו של עזרא, שהיה מודע לצעד שבו נקט עזרא, ראה שאכן התקיים בו מה שהבטיח רבי חיים ויטאל בדרשתו. אמר אפוא בלבבו: "אחדל אף אני מלעסוק לפרנסתי, ואזכה גם אני בפרווה ובה זהובים..." המתין הלה וחוכה, אך לא זכה... הלך האיש לשאול את רבי חיים ויטאל, במה נשתנה הוא משכנו. השיב לו הצדיק:

"חברך בטח בד' מבלי שיעלה על דעתו איך וכיצד תבוא הישועה. הוא סמך רק על הקדוש ברוך הוא, אולם אתה הרי ציפית לפרווה... חסרה לך התלות המוחלטת בד' יתברך, כי בטחון אמיתי הוא לקוות רק לד', ולא לשום עצה אחרת..."

(ע"פ שפע חיים בשלח תשמ"ג)

רוח צפתית קרירה נשבה מבעד לחלון הגדול. נוף גלילי נפרש למלוא האופק, מבעד לחלון נראו בתי האבן העתיקים הצפופים לאורך המדרון, ומרחוק נשקפו עמקי ההרים, המנוקדים בעצי זית ירוקים ונמוכי קומה, פסגות ההרים הנישאים, ופיסה דקה ותכולה של הכנרת הרחוקה.

האוויר הצלול חדר פנימה אל בית המדרש, מברר את זקנם של יושבי השיעור השותים בצמא את דברי רבם, הלוא הוא הרב הקדוש רבי חיים ויטאל תלמידו וממשיכו של רבנו האר"י הקדוש.

שיחה נלהבת מסר רבי חיים בפני הקהל אודות מעלת המאמין והבוטח בד', וכה אמר בקול רם ונרגש:

"רעו לכם, מורי ורבותי, שכל אדם אשר ישים בד' מבטחו, יזמן לו ד' את כל צרכיו, על אף שלא עשה כל פעולה והשתדלות מצד עצמו..."

בתוך הקהל ישב עזרא, יהודי בעל אמונה פשוטה ותמימה. הדברים לחלו והציתו אש בליבו.

לילה ירד על בתיה נמוכי הקומה של צפת. עזרא פסע בדומייה בין הסמטאות, נתון במחשבות מעמיקות. דבריו של הרב צלצלו באוזניו כרעם אדיר של אלפי פעמונים:

"אדם אשר ישים בד' מבטחו, יזמן לו ד' את כל צרכיו, על אף שלא עשה כל פעולה והשתדלות מצד עצמו..."

עזרא נכנס הביתה, התיישב והחל מספר לאשתו את דבריו של רבי חיים ויטאל ששמע זה עתה בשיעורו. זו נדבקה בלטה האמונה האיתנה שאחזה בו, וכך ישבו הם יחדיו זמן רב, התחזקו וחיידו בליבם את האמונה והבטחון בד', המפרנס והזן את עולמו, ולבסוף החליטו וגמרו פה אחד:

מהיום והלאה אין כל השתדלות לפרנסה, רק לשאת עיניים ולבטוח בד' אחד:

למחרת בבוקר יצא עזרא לחנותו, בה היה עוסק עד ליום האתמול במכירת אריגים. פתח את דלת החנות והתיישב במקומו הרגיל שמאחורי השולחן, אלא שהפעם הניח לפניו גמרא גדולה והחל לומד בשקידה.

"פשוט הצלתם אותנו" הדבר ששינה את ההסתכלות של שישה בחורים

מאוד התרגשתי לשמוע את ההודעה שהשאיר בחור מבורו פארק:

"היינו שלושים בחורים שלמדנו יחד בישיבה, באותו שיעור.

בסוף הזמן הישיבה נסגרה.

בתחילה דיברנו כל החברים שנלך יחד לישיבה אחת, אבל מחשבות לחוד ומעשים לחוד. הבחורים התחלקו והתארגנו בישיבות שונות, ובסופו של דבר נשארו שישה בחורים בלי ישיבה.

ניסינו יחד לעשות השתדלות ולמצוא ישיבה טובה שבה נוכל להמשיך להתעלות בתורה ויראת שמים.

חמשת הבחורים האחרים עשו בדיקו את אותה השתדלות שאני עשיתי, אבל אני הייתי רגוע ושלם, ואילו אצלם הרוגע היה רחוק מאוד.

החברים שאלו אותי: 'תגיד לנו, איך אתה מצליח להיות כל כך רגוע?'

סיפרתי להם את הסוד שלי: יש קו שאני מאזין לו, והוא פשוט הפך להיות עבורי כמו כדור הרגעה.

נתתי להם את המספר האמריקאי של 'קו השגחה פרטית', ואמרתי להם: 'תקשיבו ותדברו איתי בעוד כמה ימים'.

לאחר כמה ימים חזרו אליי חמשת החברים, והודו לי מכל הלב. הם אמרו לי: 'פשוט הצלת אותנו. ההאזנה לקו שינתה לנו את כל ההסתכלות, התחלנו להפנים שיש לנו אבא אוהב, שהוא עשה, עושה ויעשה את הכול לטובתנו'.

הבחור מסיים ואומר:

'אני רוצה שתפרסמו את זה, כדי שכל עם ישראל יידע: יש חיים ויש חיים. זה לא משנה מה האדם עובר בחיים - הכול תלוי איך הוא מסתכל על החיים ועל מי שמנהל אותם'.

לתועלת הציבור, נביא את מספרי הקו מארץ ישראל:

1770.552.555 / *6176 / 02.30.11.300

תאזינו ותבינו.

שבת שלום ומבורך,
פינחס שפר

על הגבול

מספר ר' יהושע הוכהיזר ממונטריאול:

המלחמה באוקראינה לא ממש עניינה אותי. אני גר בקנדה, ובתחילה עקבתי כמו כולם אחרי ההתפתחויות, בתקווה שהמלחמה הזו היא שלב נוסף לקראת ביאת המשיח. רק משהתקרב התאריך כ"ב בתמוז, גיליתי שהמלחמה הזו משפיעה גם עליי. ביום כ"ב בתמוז חל יום ההילולא של הרה"ק רבי שלמה מקארלין זי"ע, הטמון בלודמיר שבאוקראינה, ואני השתוקקתי מאוד להיות שם על ציונו הקדוש ביום ההילולא.

רכשתי לי ולבני כרטיסי טיסה. בגלל המלחמה לא התאפשר לי להירשם לטיסה ישירה לאוקראינה, וסוכן הנסיעות יעץ לי לנסוע לוורשה שבפולין, ומשם לנסוע ברכב לאוקראינה. ידעתי שהמאמץ משתלם, עשיתי כעצתי ויצאנו לדרך. אחרי הנחיתה בוורשה עלינו על מונית של נהג מקומי, ונסענו במשך שש שעות עד שהגענו לגבול.

כשהתקרבנו לגבול, התנצל הנהג ואמר, "אין לי אישור למעבר הגבול. תצטרכו לרדת מהמונית ולעבור את הגבול רגלית. להמשך הנסיעה תיקחו מונית אוקראינית".

זה היה נשמע פשוט, ולא חששתי שתהיה בעיה. ירדנו מהרכב, צעדנו לקו הגבול, ושם התברר שאין שום אפשרות לעבור את הגבול ברגל. רק ברכב. האפשרות היחידה לחצות ברגל את הגבול שבין פולין לאוקראינה, היא לקחת רכב בתוך פולין, שיסיע אותנו במשך שלוש שעות לאזור אחר בקו הגבול, שם נוכל לעבור אותו בנעלינו לרגלית.

היה לי אכפת מאוד להתעכב. לא התאים לי להיכנס שוב לרכב ולבלות בנסיעה ארוכה ומתישה, וגם כך הממון שהיה עליי לשלם על הנסיעות היקרות כבר היה מעבר למה שתכננתי. אבל, הבעיה העיקרית והכואבת הייתה השעון הדווקא: אם הדרך ללודמיר תתארך, אגיע לציון אחרי יום ההילולא.

עמדתי כך, תוהה מה לעשות, והנה אני מבחין ביהודי עם הדרת פנים, לבוש כרב נכבד. התרגשתי מאוד מעצם העניין. נדיר מאוד למצוא במעבר הגבולות יהודי חרדי. ניגשתי אליו ושאלתי האם אוכל להצטרף אליו כדי לעבור את הגבול.

"בוודאי", אמר היהודי וביקש שניכנס לרכב ונרגיש בנוח. תוך כמה דקות כבר ניצבנו על אדמת אוקראינה. עתה נכונה לנו נסיעה שהייתה הכנה נפלאה להשתטחות על הציון, נסיעה נעלית ומרוממת. היהודי שהכניס אותנו בכבוד כה גדול, לא היה אלא האדמו"ר מקוידנוב שליט"א. הרבי סיפר לנו בהתרגשות כי הייתה כאן השגחה פרטית מיוחדת שגרמה

שניפגש.

"היינו כאן כבר לפני ארבעים דקות", סיפר הרבי, "אלא שאחד מהנוסעים איתנו נאלץ לצאת מהרכב לכמה דקות. חיכינו לו, וכשהוא חזר גילינו שכבר עקפו אותנו עשרה רכבים. כיוון שהבדיקה במעבר הגבול אורכת זמן, יצא שאנחנו ממתנים כבר הרבה זמן. וכל זה היה כיוון שהקדוש ברוך הוא דאג גם לכם, שתוכלו לעבור את הגבול ולהגיע בזמן ללודמיר".

זמן יקר מאוד

מספר ר' יונתן א' מאשדוד:

הנני אברך כולל, מה שאומר, שסדר היום שלי משועבד לסדרי הלימוד. אני משתדל מאוד להתייבב בזמן לסדר, שהרי שום דבר אינו חשוב יותר מלימוד תורה.

אתמול נסעתי בכביש הסמוך לביתי, ומיד חשתי שמשוהו לא טוב קורה על הכביש. הוא היה מלא מסמרים וברגים וכל מיני דברים חדים, כנראה שאריות קטטה מטופשת של נוער שוליים. כמה מסמרים חדרו לגלגלי המכונית שלי וחוררו את הצמיגים. שלושה מהגלגלים התמלאו ברגים, ובאחד מהם נתקע איזה פלסטיק מלא מסמרים. בחסדי שמיים כבר הייתי קרוב לבית. מיהרתי להגיע הביתה, וכשהגעתי גיליתי את עומק הנזק. אכן נזק משמעותי ביותר. גלגל אחד הצלחתי להחליף בכוחות עצמי, אך בשביל השאר כבר הייתי חייב עזרה של בעל מקצוע.

למחרת בבוקר מיהרתי למוסך העדיף עליי. זהו מוסך שבו בעל הבית הוא גם העובד והמתקן, הוא לוקח מחיר זול ועושה עבודה טובה. תמיד הייתי מרוצה אצלו. כשהגעתי גיליתי כי לפניי הגיעו ארבעה אנשים, כל אחד עם התקלה שלו. השעה כבר הייתה תשע ורבע, ובחשבון פשוט הגעתי למסקנה שייקח לא פחות משעה וחצי עד שאיחלץ מהמוסך. כיוון ששעת הלימוד יקרה לי, עזבתי את המקום ונסעתי עם האוטו המקרטע למוסך קרוב, שהוא יותר יקר, אבל יש בו כמה עובדים, כך שיש סיכוי שאחד מהם יתפנה אליי מיד.

ואכן, כך היה. עובד זריז קיבל את פניי, הוא טיפל בגלגלים במהירות, וכשסיים קבע את המחיר: שש מאות וחמישים שקלים.

ניגשתי לקופאי כדי לשלם על העבודה, והנה מגיע לשם עובד אחר ואומר לי, "אתה לא צריך לשלם. שילמו עליך".

"בטוח?! שש מאות וחמישים שקלים?!"

"כן, בטוח".

"מי שילם?"

שמחת הבוטח בד' - גם במצבים שנדע טבעו ורצונו

בַּעַל הַבִּטּוּחַ. תָּמִיד בְּשִׁמְחָה. בְּכָל עֵינֵן הַנּוֹגֵד רְצוֹנוֹ
גַּם בְּשָׁנוֹי טִבֵּעַ. וּבְהַעֲתֵק מִקְבֵּעַ. מְרַצָּה מִפְּנֵי בְּטָחוֹנוֹ
בְּטָחוֹנוֹ בְּקוֹנוֹ. שְׁלֻטּוֹתָו רְצוֹנוֹ. כְּאִם חוֹמַלֶּת לְבָנָה - דְּמִיוֹנוֹ
נִפְשׁ דְּמִימָה. כְּגִמְלָה עָלֵי אֲמָא. בְּאַהֲבָה מִיִּטְיָבָה נִקְיוֹנוֹ

השיר
והשער

שירת קודש מרוממת
על פי ספר שער הבטחון

✕ הרה"צ ר' בעריש שניבאלג שליט"א ✕

מהפכים את היוצרות

"העולם טועים ועושים ההיפך מן הראוי", כך אמר הרבי הקדוש מזוואלין בשם אביו ר' יחזקאל מקוזמיר: "הם לא דואגים בדבר הקדוש ברוך הוא, ונמשכים לדאוג בשביל עצמם. זה לא מובן - הרי עניין הפרנסה שייך לקדוש ברוך הוא, שהוא זן ומפרנס; ויראת שמיים שייכת לנו, שהרי הכול בידי שמיים - חוץ מיראת שמיים; נמצא שאנחנו צריכים לדאוג על היראה ולא על הפרנסה, והללו נוהגים להיפך בדיוק!"

על הפסוק בדברים (י, כ) המדבר על יראת שמיים, מביא ה'דברי ישראל' ממודו"ץ סיפור:

בגיל צעיר מאוד התמנה ה'בני שלשים' מקוסון לרבנות הקהילה הקדושה טאהש. אירע שקראו לו להשתתף באסיפת רבנים של גדולי הדור, שמטרתה הייתה חיזוק כבוד התורה ומציאת דרך להרמת קרנה בעיני העם.

בראש המשתתפים עמד בעל ה'שבט סופר' מפרשבורג, ואליו הצטרפו רבים מרבניה הגדולים של הונגריה. במהלך האסיפה, אמר אחד מהנוכחים, שלכאורה הסיבה לשפל הדור ולכך שאין כבוד וערך לתורה וללומדיה, היא שבעלי הבתים אינם יראים מהרבנים.

שמע זאת ה'בני שלשים' ונענה: כתוב שהמילה 'את' באה לרבות תלמידי חכמים. אם לרבנים תהיה יראת שמיים, גם לבעלי הבתים תהיה. אם אתה תפחד מריבונו של עולם, הציבור יפחד ממך.

וה'שבט סופר' שמע זאת והסכים עם הדברים.

פעמים רבות, הקושי הכלכלי מגיע מכך שאין עול. אין אחריות. מחפשים 'כסף קל' ועלולים ליפול בגדול. אמנם היו שהצליחו בכך, אבל רבים-רבים גם נפלו. התפקיד שלנו הוא לעשות השתדלות יומיומית, ולהאמין בקב"ה שיתן לנו את צרכינו.

"מה זה משנה?! קח את האוטו וסע הביתה".

הוא זירז אותי לצאת, ויצאתי עם האוטו, כולי התרגשות והודיה לד'. ויתרתי על תיקון במחיר נמוך כדי שלא אפסיד מסדרי הכולל, ובסופו של דבר, מבלי שאומר מילה לאיש הקב"ה שלח לי את התשלום במלואו. הרי זה פלא, איך הקב"ה מסייע לאברכי הכולל שלו.

✕ הנחה בתחנה ✕

מספר ר' חנוך בליז'נסקי מחזור הגלילית:

כל יום בדרך לעבודה, יש לי מסלול קבוע מביתי למקום עבודתי שבצפת. הכול צפוי ומוכר. אפילו המקום שלי בתחנה כבר קבוע. הדרך אוטומטית, פשוטה וזכורה. רצף הפעולות שמקדים את הדרך לתחנה, גם הוא ברור מאוד. חצור אינה רשומה ברשימת הערים הפקוקות, הכבישים חלקים בדרך כלל, והשעון של התחבורה דופק בתיאום עם השעון הכללי. לכן סיפורים כמו איחורי אוטובוסים הם לא במלאי שלי בדרך כלל. כך בהלוק, וכך בחזור.

הפעם - כן. לא מבין איך אירע לי דבר כזה, אבל אירע. אחרי העבודה הגעתי לתחנה וגיליתי שהפסדתי את האוטובוס לכיוון חצור. נו טוב, אם אין דרך, יש דרך אחרת. חיכיתי לאוטובוס הבא, שזהו קו שונה עם יעד שונה אבל קרוב למחוז חפצי: כפר טובא זנגריה. זהו כבר ערבי הקרוב ממש לחצור, ומשם כבר אמצא דרך פשוטה להגיע לביתי.

עליתי על האוטובוס, והתיישבתי בנוחות על המושב. המושב, ככל הנראה, היה נוח מאוד, נוח כל כך עד שנרדמתי.

כשהתעוררתי גיליתי שכבר עברתי את התחנה שבה תכננתי לרדת, ועתה אני נמצא בכפר אחר, שלמרבחה הצער גרים בו יהודים שאינם שומרי מצוות. עמדתי הכן לרדת מיד כשהאוטובוס יגיע לתחנה, והבנתי כי אצטרך לחשב את צעדי איכשהו כדי להגיע למטרתי. האוטובוס עצר, וברוך ד' את התחנה הזו כבר לא הפסדתי. ירדתי, כשתחת בית שחיי אחוז תיק התפילין המלווה אותי עוד מהבוקר.

מיד כשירדתי ניגש אליי יהודי. היה נראה שהוא חיכה לי במיוחד. "אני רואה שיש לך תפילין", הוא אמר, "אתה יכול להניח לי?"

בחיים לא הנחתי תפילין למישהו, אבל תמיד יש פעם ראשונה. אם בחלקיק השנייה הראשון חשבתי להגיד שאני לא מבין בזה ולא לגמרי יודע איך עושים את זה, בחלקיק השני היה לי ברור שכל רצף התקלות שהקב"ה ארגן לי, לא היה אלא בשביל הרגע הזה. הוצאתי את התפילין מהנרתיק, וככה, בתחנה, הנחתי לו תפילין.

אחרי שבירך והניח, הוא אמר לי בהתרגשות: "אני מניח תפילין כל בוקר, ובדיוק הבוקר שכחתי. איך שראיתי אותך עם התפילין, נזכרתי".

אני מודה לד' על הזכות שזיכה אותי, לזכות יהודי בהנחת תפילין.

כתר מלוכה

זה קרה בשעה 21:14. דרדק קטן צרח את בכיו הראשון בעולם, עדיין לא מודע לגוונים הנדירים שבהם יעוטרו חייו.

קראו לו צ'ארלס פיליפ ארתור ג'ורג'. היום, יותר משבעים שנה לאחר מכן, כבר ניתן לכולות עמוד שלם בתארו הרבים. משהו כמו: "הוד מעלתו המלכותית הנסיך צ'ארלס פיליפ ארתור ג'ורג', הנסיך מוויילס, הרוזן מציסטר, דוכס קורנוול, דוכס רות'סיי, דוכס אדינבורו, הרוזן מקאריק"... הרשימה עדיין רחוקה מלהסתיים, אבל אם יש בדעתנו לשוחח על עניינים נוספים היום - מוטב שנעצור כאן.

כבר בגיל שלוש, עם מות סבו ג'ורג' השישי, הפך צ'ארלס הקטן ליורש העצר של הממלכה הבריטית.

חלפו עליו גם הרפתקאות בצבעים המוכרים לכולנו. חינוכו התחיל אמנם כמו במסורת הנסיכותית - על ידי אומנת מגיל חמש עד שמונה, אבל בהיותו בן שבע הודיע ארמון בקינגהאם שצ'ארלס ילמד בבית ספר רגיל. בהמשך תיאר הנסיך את אחד מבתי הספר הסטנדרטיים שבהם למד כ'גיהנום' על אדמות'...

שבעים שנה חיכה צ'ארלס - יותר מכל יורש עצר אחר בהיסטוריה הבריטית - עד שהוכתר למלך.

אבל לפני שנמשך לנבור באלבומיו, הבה נציץ יחד בארמון המלוכה בן זמננו. תכף נשוב.

על טקס חילופי המשמר המלכותי בוודאי תעדיפו לדלג. התייאשתם מלנסות להעלות חיוך על פניהם של אנשים שאומנו בדיוק לשם כך: לא לחייך. הבעיה היא שגם ביקור בטרקלינו של המלך ידרוש מכם כמה מיומנויות בלתי מוכרות. את השיחה תפתחו ב"הוד מלכותך", ובהמשך תשתמשו ב"אדוני". יש זווית מדויקת לקידה, יש כללי מרחק, ויש אפילו פרוטוקול איך להחזיק כוס תה כשמצלמות מתעדות.

והנה, למרות כל האלמנטים המלכותיים הללו, אנגליה רחוקה ממלכות. זה מתחיל בעובדה הידועה שלמלוכה אין כל קשר לשלטון, ממשיך בידיעה שאולי מוכרת פחות - על כך שבני משפחת המלוכה אף אינם רשאים להתמודד על תפקידים פוליטיים, ומסתיים בעובדה שאנגליה, דווקא היא מכולן, הייתה הצמח הראשון בערוגת הדמוקרטיה.

(מתוך מדור פרויקט חג תשרי תשפ"ו)

מתוך "מגזין השגחה פרטית" -
מגזין האיכות המעניק לכם ארגו
כלים ייחודי לחיים שלווים ורגועים.
להצטרפות חייגו: 02-502-2-502

מה אתה עושה כאן

מספר ר' יה. מודיעין עילית

יום אחד בקיץ, בימים שבהם עדיין התקיימו לימודים, אנשים חשבו שהשגרה היא לא רק אשליה, והנה שוב הודיעו שפרצה מלחמה עם איראן. זה היה יום אחד, אבל בשביל אבי וכמה מאחים שלי, זה היה יום אחד יותר מדי. הם שהו באותה עת בחו"ל, בנסיעה לקברי צדיקים, ובדיוק באותו יום הם תכננו לשוב ארצה.

הטיסות לאותו יום בוטלו, כך שהם, שיצאו מהארץ, הרגישו את המלחמה עוד יותר מהיושבים בה. אח אחר שלי, שגם הוא לא נסע עימם, יצר קשר עם סוכן נסיעות, וארגן בעבור אבי ואחיי כרטיסי טיסה חדשים.

בערב, במוצאי אותו יום מלחמתי - ששיבש לאנשים את הסדר, אבל ברוך ד', ללא אירועים משמעותיים - הלכתי לחתונה. שימחתי את החתן והמחותנים, וכשיצאתי מהאולם בשעת לילה מאוחרת, אני פוגש מולי לא פחות ולא יותר מאשר את סוכן הנסיעות.

"זה אתה?!" הוא שואל אותי בפליאה.

"כמו שאתה אתה", אני מחזיר לו, "מי אני אמור להיות, אם לא אני?"

"אתה לא באוקראינה?!" הוא חוזר ושואל.

"אה", קלטתי את פשר השאלות המשונות, "אחים שלי נסעו לאוקראינה, לא אני".

"אוי ואבוי", סוכן הנסיעות תפס את הראש שלו, "הזמנתי לאחים שלך נסיעה חזרה, וכתבתי את השם שלך על אחד הכרטיסים, במקום שם של אח אחר". הוא מיהר להיפרד ממני לשלום, כשהוא מסביר לי במהירות כי העניין אינו סובל דיחוי, עוד שעה וחצי תצא הטיסה, והפרטים חייבים להיות תואמים.

הוא לא האמין שעדכון השמות ייקלט מספיק מהר, אולם הקב"ה שהפגיש אותי איתו, ארגן עוד תקלה מוצלחת: הטיסה התעכבה בשלוש שעות.

עתה נותר זמן מספיק לקליטת העדכון של השמות הנכונים של הנוסעים ממשפחתנו, וכולם שבו הביתה לחיים ולשלום.

עסקת עשרת אלפים

גיס, אברך מיוחד ממודיעין עילית, סיפר לי את אשר התרחש עימו בשבוע האחרון: ביום שני הקרוב, כך סיפר לי, הולכים לצאת לי מהחשבון כל הכספים של החודש: משכורת למטפלת, משכנתא, חשבונות, כל מה שחייב לצאת, וחייב כיסוי ואני - אין לי. 'אין לי' במובן הכי פשוט של המילה, עד אחרונות האגורות. אמרתי לעצמי כי לא נותרה בידי ברירה, ועלי לחפש הכנסה נוספת.

חשבתי על כך עוד קצת, כי כבד עליי מאוד לסגור את הגמרא ולעזוב את הסטנדרט נזכרתי בדברי המשנה בפרקי אבות, על המקבל על עצמו עול תורה, שמורידים ממנו עול דרך ארץ, והכוונה היא לענייני פרנסה. על כן, במקום לחפש עבודה החלטתי להתחזק בקבלת עול תורה ביתר שאת, וללמוד בכל רגע פנוי ממש. פניתי בתפילה לריבונו של עולם, שטוחתי בפניו את מצבי, ואמרתי: ריבונו של עולם, אני מתחזק בלימוד תורתך, ומבקש שתשלח לי סייעתא דשמיא, ותכניס לי לפחות עשרת אלפים שקלים, כדי שאוכל לשלם את כל התשלומים וגם יישאר משהו כדי להתרווח מעט.

לא היה לי שום רעיון מאין ייכנס לי סכום כזה, אולם את ההחלטה שאימצתי קיבלתי עליי בכל עוז.

ביום ראשון שלח לי ד' מבחן האם איתן אני בהחלטת: קמתי עם צרידות במיתרי הקול, ולא יכולתי ללמוד בקול. בלית ברירה למדתי בלי חברותא, אבל למדתי, ברוך ד'.

ביום שני - מלחמה. אין כולל מסודר, ושוב אני לומד עם עצמי, ללא חברותא.

באותו יום בערב, מתקשר אליי אחי ושואל לשלומי. אני מספר לו ברצינות על שלומי הטוב וגם על חסרוני, והוא שואל אותי, "מה עם ההשקעה שלך?"

"ההשקעה ההיא?" אני נזכר, "היא סגורה לשבע שנים".

"תבדוק את זה", אמר לי אחי, "כפי שידוע לי, אפשר למשוך את הכסף בכל רגע נתון. לדעתי יש מה לנסות".

ניסיתי, ואכן התברר שאני יכול למשוך את הכסף באופן מידי. ומה גובה הסכום שהצטבר בהשקעה? - עשרת אלפים שקלים בדיוק! נתתי פקודה למשוך את הכסף, וביום שני

שבשבוע שלאחר מכן, יום התשלומים, הכסף הופיע בחשבון, רגע לפני שנעלם כמעט במלואו...
כך הועבר ממני בחודש זה, עול דרך ארץ.

✕ ספר של יהודים ✕

מספר ר' משה שעיו:

לפני כמה שנים עשינו עלייה ממקסיקו. השארנו שם פיסות חיים, ומהן אנו ממשיכים לפגוש מדי פעם. ההורים שלי ושל אשתי מתגוררים שם, כך שלמקסיקו בהחלט אמרנו 'שלום', אך גם 'להתראות'.

לקראת חג הסוכות נסענו למקסיקו, להיות אצל ההורים ולהרוות אותם נחת מהנכדים, שברוך ד', גדלו והחכימו באוויר של ארץ ישראל. לנסיעה הזאת לקחתי איתי את הגמרא שלי, שהיא קטנה ומתאימה ללימוד בדרכים. זה היה כרך של מסכת שבת, המסכת שבאותו זמן למדנו בכולל. באותם ימים, גם הלימוד ב'עמוד היומי' היה במסכת שבת, כך שהכרך הזה של הגמרא היה צמוד אליי וליווה אותי לכל מקום. תוך כדי לימוד נהגתי להוסיף בתוך הספר הערות והארות, הפניות והבהרות, כך שהרגשתי כי חלק ממני נמצא בתוך הגמרא היקרה הזו.

באחד הימים שם, במקסיקו, נאלצנו להגיע לרופא עם אחד הילדים. כמוכן לקחתי איתי לשם את הגמרא, כדי שאוכל ללמוד בה בזמן ההמתנה. בחדר ההמתנה עדיין למדתי בה, אבל מאז היא נעלמה. זכרתי בזיכרון בהיר וחד כי יצאתי עם הגמרא לכיוון הרחוב. שיערתי שלקחתי אותה חזרה לדירת האכסניה שלנו, אבל למעשה לא מצאתי אותה שם.

רק אחרי יומיים של חיפושים, שאלתי את אשתי האם היא ראתה את הגמרא שלי. היא נבהלה מהשאלה. גם היא ידעה עד כמה הגמרא יקרה לי, ועד כמה אין לה תחליף. ניסינו להזכר מה היה, אבל מעין מסך שחור ירד על זיכרוננו בקשר לגמרא. התחלנו לחפש.

התקשרתי למזכירות של המרפאה ושאלתי האם ראו גמרא בחדר ההמתנה. הרי זה מקום שאין בו יהודים, ואם הגמרא נשארה, בוודאי שמו לב אליה. אבל שם, במזכירות, הם לא הבינו על מה

אני מדבר.

המשכנו לחפש בדירה שבה שהינו, בבית של ההורים שלי, ואצל חמי וחמותי. יידענו את כולם שאנו מחפשים גמרא קטנה שעל דפיה רישומים והערות, ושמי מתנוסס עליה בעמוד הראשון. אבל, הרצונות הטובים של כולם הועילו כדי להשתתף בצערנו ולא יותר מזה.

תאריך החזרה לארץ התקרב, והתפללתי לד' שיעזור לי ויחזיר לי את הגמרא, שכל כך השקעתי בלימוד בה. ידעתי כי ברגע שאעזוב את מקסיקו, כבר לא יהיה סיכוי למצוא אותה. חדר ההמתנה ההוא היה במקום שאין בו יהודים, ומי יודע האם איזה גוי לא זרק אותה וזהו...

אבל ד' הראה לי שהוא יכול להשיב אבידות גם בחו"ל, וגם על ידי גוי. ממש כמה ימים לפני שחזרנו לארץ, אמרה לי אמא שלי בהתרגשות: "השכן שלנו, דוקטור ג', הביא לכאן את הגמרא שלך!" "דוקטור ג'?" "השתוממתי, בכלל לא הייתי במרפאה שלו".

אמי סיפרה לי שהמזכירה של הדוקטור הביאה את הגמרא, ומשניסיתי להבין איך זה יכול להיות, נזכרתי! כאשר יצאנו מהמרפאה הנחתי את הגמרא על גג הרכב, וקיפלתי את העגלה של התינוק. הכנסתי את העגלה לתא המטען, שכחתי מהגמרא שבחוץ, נכנסתי לרכב והתחלתי בנסיעה.

הגמרא שנחה על הרכב, התעופפה לכיוון המדרכה, ואלמלא רחמי שמיים, הסיפור היה נגמר כאן.

אבל נותן התורה שמר על הכרך של הגמרא בשמירה מיוחדת. גוי שעבר שם הרים את הספר, דפדף קצת והבין שזה ספר של יהודים. הוא הגיע הביתה והראה אותו לאשתו. אשתו עובדת כמזכירה אצל דוקטור ג', והיא אמרה לו, "אקח את הספר לעבודה, אולי הרופא ידע מה לעשות עם זה".

היא לקחה את הספר לעבודה, וכך הוא הגיע לדוקטור ג', השכנים של הוריי!!!

הגמרא חזרה אליי שלמה לגמרי, ללא כל סימן ממה שעבר עליה בשבוע האחרון. זה היה בשבילי חזק, עצום, מסר נפלא מן השמיים, כי הקדוש ברוך הוא שמח בלימוד שלי, ואני זוכה לעשות לו נחת רוח.

זכיתם לגילוי השגחה פרטית? שתפו אותנו! הגילוי שלכם עשוי להאיר לרבבות יהודים
**ספרו את הסיפור שלכם בקו השגחה פרטית 02.3011300 - בשלוחה 3 ואח"כ 0 (אחרי בחירת השפה)
או שלחו בפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM**

הבמה המרכזית לשיתוף תובנות וחידוקים מן החיים

הבוטחים בהשם

לכבוד מערכת עלון 'השגחה פרטית'.

בגיליון פרשת פנחס תשפ"ו, פורסם סיפור בעניין אמונה ובטחון שנשמע מפיו של כ"ק האדמו"ר מקוידניוב שליט"א. זהו סיפור מופלא ומחזק מאוד.

רציתי לספר לכם את המשכו המסעיר של הסיפור - ההשגחה הפלאית שהתגלגלה בעקבות פרסום הסיפור, כפי ששמעתי ממקורבו של כ"ק אדמו"ר שליט"א והמשב"ק, ה"ה הרב יואל זילברפרב שליט"א:

יהודי יקר וישר דרך מגיע מעת לעת אל כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א לשיחה אישית, ממנה הוא יצא מלא חזקון ואמונה.

לאחר שהגענו נבצרה תקופה ארוכה בשל העומס אצל האדמו"ר ומסיבות נוספות, תיאם עם המשב"ק ר' יואל את התאריך שבו יוכל להיפגש סוף סוף עם האדמו"ר. אולם, באותו יום נמנע ממנו לצאת לבני ברק, והוא התקשר להודיע בצער על אי הגעתו.

כשיצא היהודי לתפילת ערבית בבית הכנסת השכונתי, צדו עיניו את גיליון 'השגחה פרטית' מהשבוע האחרון - דהיינו משבוע פרשת פנחס.

הוא עלעל בעלון, ועיניו פגשו בסיפור המפעים שסיפר האדמו"ר לפני כמה שנים - סיפור שהמתין לפרסומו עד השבוע, כדי שהלה ייתקל בעלון בדיוק בזמן שהוא זקוק לכך...

הוא התקשר למשב"ק רוטט ורועד מהתרגשות: 'ציפיתי לפגישה עם הרבי - שלאכזבתי הרבה נמנעה ממני ברגע האחרון, והנה משמיים שלחו לי בדיוק עכשיו טללי חזקון ואמונה מהרבי!'

מפעים!!!

עד כאן מה ששמעתי מפיו של הגבאי, ומכאן ברכתי שתמשיכו להפיץ אמונה ובטחון.

בכבוד רב, מנחם הלוי, בני ברק

שקית אשפה?!

מספר בנצי גולד ממודיעין עלית:

לפני מספר שבועות נסענו לביתר לשבת. בערב שבת הזמנו נהג עם רכב גדול, שיקח אותנו אל ביתר.

כלנו השתדלנו לעזר ככל האפשר במלאכת הארזה המרפבת, לא לשפח שום דבר, ולהקל על אמא ככל האפשר כשהגיעה השעה שבה הנהג היה אמור להגיע, ירדנו, מארגנים ולבושים בבגדי השבת, כשידינו סוחבות תיקים בכל הגדלים.

סוף סוף הגיע הנהג, והנחיה היחידה שמצא היתה בצד השני של הכביש - בדיוק מולנו.

כעת היה עלינו להעביר את כל התיקים המלאים והכבדים אל העבר השני.

תוך כדי התארגנות, הבחנתי שליד כל התיקים מישוהו הניח שקית אשפה שמנה. נהייתי לראות שמישהו זכר להוציא את הפח, זאת עזרה משמעותית בזמן לחוץ כזה! החלטתי להשלים את המלאכה. לקחתי בידי את השקית הכבדה, והזרזתי לעבר הפח הטמון.

"היי!!!" קראה אחותי בבחלה. חשבתי שאכפת לה שתפסתי לה את גמר המצוה... לא חשבתי שהיא רוצה לומר לי משהו מסים, אך בכל זאת עצרתי לרגע כדי להקשיב. "מה אתה עושה עם השקית הזאת? היא מלאה בגדים ומצעים!"

אז נס שהיא הסתכלה לפזו שלי בדיוק באותו רגע! הנחתי את השקית, מביט בה במבט מחדש ומרים אותה שוב - והפעם בשביל לחצות אתה את הכביש, בזירות ובהודיה לד' על שמנע מאתנו עגמת נפש כה גדולה...

והאר עינינו...

מספר שמעון שלומוביץ מבני ברק:

ברוך ד' זכיתי שבמהלך ימי בין הזמנים אבא שלי למד אתי גמרא בכל יום. אנו לומדים בבית הכנסת, בכל בקר לאחר התפלה. כדי שיהיה לי קל יותר להבין את הלמוד - אבא שלי מביא עמו בכל יום שני ספרים טובים מאד: ספר אחד הוא מלון ארמי-עברי, שמתרגם את מלות הגמרא לעברית, כדי שאם אתמקל במלה לא מובנת - אמצא את התרגום המדויק.

שלה; והספר השני הוא ספר מלא באיורים ובתמונות המדגימים את הנלמד במסכת זו.

באחד הימים, לאחר שעת הלמוד המשותף שלנו, השאיל אבא שלי את שני הספרים לידיד שלו מבית הכנסת. הוא אמר לו שאפשר להשתמש בהם בשמחה, אך בקש שיחזיר את הספרים עד למחרת בבקר, כדי שנוכל ללמוד בהם גם אנו.

למחרת בבקר, כשרצינו להתחיל ללמוד, ראינו שהספרים עדיין לא שבו אלינו. הידיד לא הופיע בבית הכנסת לתפלה. הבנו שהוא שכח מהספרים, והשתדלנו מאד לדון אותו לכף זכות. אבל למעשה, לא ידענו איך נצליח ללמוד כהרגלנו ללא הספרים.

"בוא תאכל ארוחת בקר בינתיים",

אמר אבא שלי, מתוך תקווה שבינתיים

יבוא השואל ויחזיר את הספרים. "תזיז את

הספרים שם בפנה, ותפנה לה מקום לאכל", הוא אמר.

הלכתי לפנת בית הכנסת והתחלתי לערם את הספרים לערמה. פתאום נתקלתי במשהו מפר: הספרים שלנו! הם שכבו שם בנחת. כנראה אתמול בערב עין בהם שם הידיד, ושכח לידע אותנו שהם שם. ד' שלח אותי למקום המדויק שבו הם חכו לי!

השפה אחרת, ההשגחה זוהרת

מספר אריה שסר מירושלים:

יום אחד כשהלכתי ברחוב, מצאתי חתיכת דף שעליה כתובים באנגלית. זה היה נראה לי מסמך חשוב, אז הרמתי אותו בשביל לקיים מצוות השבת אבדה. בבית הראיתי את הדף לאבא שלי, והוא אמר שאכן זהו דבר יקר - מדבר ב'צ'ק' מכבד, אבל לצער הוא לא מצליח לפענח את השם שכתוב על הצ'ק באנגלית. "יש לי רעיון. היום אני אמור ללכת לחלפן כספים, אראה לו את הצ'ק, והוא בודאי ידע לקרוא מה כתוב פאן", אמר אבא.

הצטרפתי אל אבא. כשהגענו אל החלפן והראינו לו את הצ'ק, הוא קרא בשמחה: "איזו השגחה! בדיוק עכשיו היה כאן מישהו ששאל האם במקרה מצאתי צ'ק על השם הזה!" כמובן הוא התקשר מיד לאותו אדם, והשמחה של כלנו היתה גדולה.

ילדים יקרים!

בכל יום ראשון עולה סיפור חדש מאת המחנך הנודע הרב קלמן רוזנברטן שליט"א. קו השגחה פרטית לילדים: 02-3011901

הודעות פינת

ילד יקר! ראית השגחה פרטית? שתף את עם ישראל בסיפור שלך!

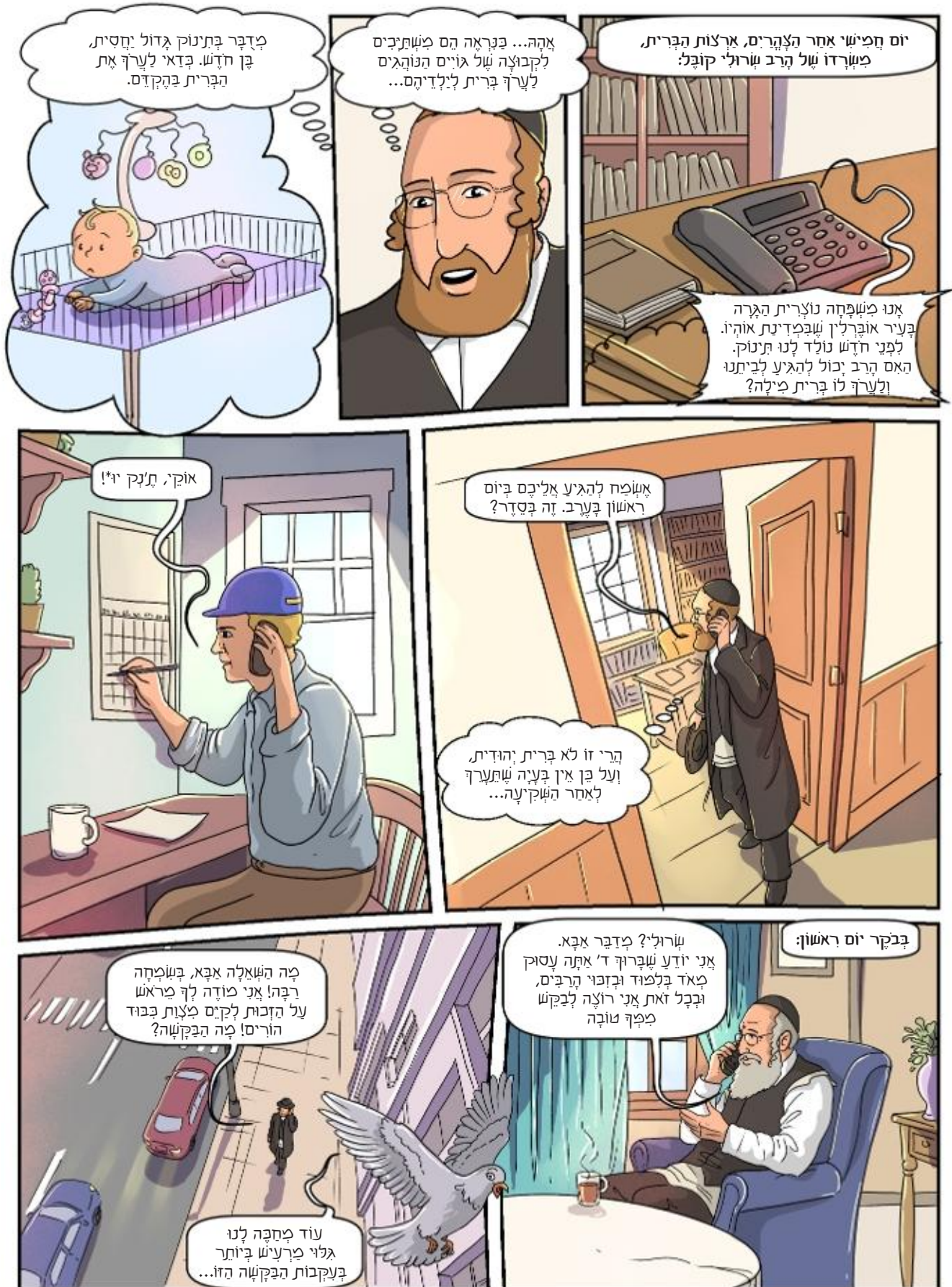
התקשר לקו השגחה פרטית לילדים: 02-30-11-901 הנס לשלוחה 4 (לאחר בחירת השפה) והקלט את הסיפור שלך.

בספור המרגש הבא שתף אותנו
המוהל ר' שרולי קובל שליט"א מכליכלנד.

הכלוא המרגשים

פרק 1 מתוך 4

מספר הרב יעקב שטרנברג מאלעד:

בשבוע פרשת נשא הגיעה אליי חבילת העלונים בכמות כפולה מהרגיל. מדי שבוע אני מניח את עלוני "השגחה פרטית" באחד המקוואות המרכזיים בעיר, וכשראיתי את הכמות הגדולה שהגיעה, תהיתי מה אעשה עם השאר.

בשעות הבוקר אני עובד בישיבה, ובתחילת אותו שבוע שמתי לב שעלון "השגחה פרטית" מהשבוע הקודם מתגלגל שם בין שולחנות היכל הישיבה. אמרתי לעצמי: אם הבחורים מעוניינים בעלון, והשבוע הגיעה אליי כמות כפולה - אביא להם את העלונים הנותרים. לקחתי את החבילה השנייה והנחתי אותה בישיבה.

כבר בארוחת הבוקר לא פסקו הבחורים לגשת אליי ולהודות לי על שהבאתי את העלון. הוא עבר מיד ליד ומבחור לבחור, כי כולם רצו לקרוא בו והכמות לא הספיקה לכולם.

עמדתי שם והבנתי: לא במקרה קיבלתי דווקא השבוע כמות כפולה של עלונים. ההשגחה העליונה כבר ידעה שבישיבה מחכים לעלון בחורים צמאים, וסידרה שהוא יגיע בדיוק לשם, בדיוק בזמן, ובדיוק בכמות הנדרשת.

התחזקתם מהעלון? רוצים לזכות את הקוראים?

שלחו למערכת במייל או בפקס, או השאירו הודעה בקו 02-3011300 בשלוחה 9/9

השגחה בשטח מבט אל נקודת הפצה של עלוני "השגחה פרטית".

✕ המקום: אלעד

✕ נקודת החלוקה: המקווה המרכזי

בין קירותיו הטובלים במים חיים של המקווה המרכזי באלעד, מונח מדי שבוע עלון "השגחה פרטית" - אורח שקט המצפה ליהודים ברגע של טהרה והתעלות. דווקא כאן, במקום שבו הגוף נטהר, מוצא גם הלב את דרכו אל טהרה מסוג אחר - טהרת האמונה והבטחון.

לא אחת ניגשים אנשים אל המפיץ הרב שטרנברג, ומספרים בפשטות: "כל שבוע אנחנו מחפשים את העלון". בדברים הפשוטים האלו יש עולם ומלואו - עדות לכך שהעלון כבר אינו תוספת בעלמא, אלא מושא לציפייה קבועה, חלק מסדר היום הרוחני של האנשים. וכמה שמביאים, פשוט לא מספיק. הצימאון גדול מהכמות, וזה, מסתבר, הסימן הטוב ביותר להצלחה.

כי העלון לא רק מונח על המדף - הוא נכנס פנימה, מוסיף אור פנימי, מחזק את האמונה בכל לב שהוא נוגע בו. גם למפיץ עצמו יש הרגשה מיוחדת במינה: הזכות להיות חלק ממהוה כה נשגב, כה פשוט אך מועיל בו זמנית - זוהי זכות שממלאת את הלב בשמחה אמיתית.

זו ההזדמנות שלך לעשות שינוי אמיתי!

פתח גם אתה מוקד הפצה באזור שלך ותוודח חלק מזיכוי הרבים.

הפעולה שלך משנה חיים. התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

מפיצים וזוכים לראות גילוי השגחה פרטית!

קח לך את ההבטחה של הרמב"ם:
כתוב בפירוש המשניות להרמב"ם
מסכת פאה משנה א':

**"בעבור שהנהיג דבר
הטוב בין בני אדם, יקבל
שכר מהעניין ההוא"**

אנחנו גם נתפלל עליך בתפילה מיוחדת
בכל ער"ה על ציונו של בעל חובות הלבבות!

**02.30.11.5.11 התקשרו
כעת:**

קח גם אתה שותפות בזיכוי הרבים העולמי, ותזכה
לישועות בכל העניינים!

התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

העלון יוצא לאור גם באידיש ובאנגלית
לקבלת העלון במייל שלחו בקשה
B023011300@GMAIL.COM לכתובת

לפניות בעניין תוכן העלון: השאירו הודעה במס' 02-3011300 שלוחה 9/9
או שלחו לפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

✕ משה בן איריס ומיכל בת איריס ומשה בן לאה לזיווג הגון בקרוב
✕ לעילוי נשמת תמר רבקה בת אסתר
✕ להצלחת נוי בת אפרת

**מפיצים
אמונה
לכל יהודי
בכל העולם**

ירושלים	ת"א	חיפה	באר שבע	אילת	ניו-יורק
18:40	18:56	18:49	19:00	18:54	19:26
19:52	19:55	19:55	19:53	19:50	20:26
20:31	20:33	20:34	20:31	20:27	21:10

יש לנהוג בו כבוד כדרך שנהגים בתשמישי מצווה, דהיינו להכניסו לעטיפה
קודם השלכתו, כגון בשקית שאינה שקופה. והמחמיר יגנוז.

תכלית העלון היא לקרב את האדם לבורא עולם, חלילה שהוא יהיה זה שיפריע להתפלל ולשמוע קריאת התורה.